

[Vesterager.]

Grad handler om Forholdet mellem Skolen og Kirken. De tre Ændringsforslag, som vi har stillet, Ændringsforslagene Nr. 41, 43 og 69, hænger jo noget sammen og drejer sig, som sagt, om Forholdet mellem Skolen og Kirken. Vi hørte jo nu for et Øjeblik siden, at Formanden omtalte en Beslutning, der var taget i det kirkelige Udvalg. Det kan jo ikke nægtes, at Skolens Forbindelse med Kirken og i det hele taget Tilsynet med Kristendomsundervisningen i vore Skoler er uhyre uensartet de forskellige Steder. Det er mærkværdigt, at der i saadan et lille Land som Danmark skal være saa mange Ordninger, og vi har derfor ønsket, at man skulde prøve paa at finde en Vej frem mod større Ensartethed, saa der blev mere Harmoni over Skolelovgivningen paa dette Omraade og Landet mere blev betragtet som et Hele. Det har imidlertid ikke været muligt at faa Flertallet til at gaa med her. Tilsynet her i København havde vi haabet at faa med. Der er ingen Tvivl om, at det fra mange Sider erkendes, det er underligt, at København skal danne en Undtagelse fra det øvrige Land, og jeg vil her minde om, at Flertallet i Ændringsforslag Nr. 62 til § 53 netop indsætter en Præst til at føre Tilsyn med de privat underviste Børn. Ja, hvis der bliver mange Forældre, der tager deres Børn bort fra Religionsundervisningen i Skolen, og de hver for sig vælger deres Præst som Garant, kan det forme sig saaledes, at en hel Række Præster maa møde frem og garantere for, at den Religionsundervisning, som Børnene modtager, er forsvarlig. Jeg mener, at de Forældre, der her griber ind, maaske er nogle af de mest vaagne og de mest interesserede Forældre, men over for dem kan man altsaa efter Regeringspartiernes Mening ikke nøjes med mindre end en Præst til at gaa i Borgen for dem. Foreslaar man derimod, at en Præst skal være med i Tilsynet med Kristendomsundervisningen i den offentlige Skole, der rummer de mange Børn, saa afvises det ligestraks. Jeg synes, det er i høj Grad inkonsekvent, og jeg beklager, at Flertallet og Undervisningsministeren har stillet sig saa fuldstændig afvisende over for vore Tanker paa dette Omraade. Jeg synes, det er et Tidens Tegn, at det kirkelige Udvalg gik saa stærkt ind for de Tanker, som vi har nedlagt i vore Ændringsforslag. Det kirkelige Udvalg vedtog jo med stort Flertal den Henvendelse, som vi nylig hørte oplæst her, og jeg tror, at rundt omkring i Befolkningen er der Forstaelse af, at det

vilde være klogt at gennemføre en Ordning, som blev mere ensartet for hele Landet, og i Tilslutning dertil er ogsaa vort Ændringsforslag Nr. 69, som jeg nævnte før, stillet.

Jeg vil straks sige, at her er ogsaa et andet Moment at tage i Betragtning. Der er talt saa meget om, at den gamle Grænse skulde — ikke flyttes, men slettes. Men hvad er det, man nu gør? Her trækker man gennem to Stifter den gamle Grænselinie op paa ny og siger til den kirkelige Tilsynsmand, til Biskoppen: Naar du er Syd for den gamle Grænse, har du Ret til at komme i Skolen, og saa har du Ret til at høre paa Kristendomsundervisningen; men naar du kommer Nord for den gamle Grænse, har du ingen Ret til det — saa skal Dørene være lukket for dig. Det er en underlig Maade at slette Grænser paa, og jeg tror, det har langt mere Betydning, end man i dette høje Ting maaske tillægger det.

Jeg vil ogsaa gerne gøre opmærksom paa, at ifølge Lovforslagets § 1, saadan som Flertallet foreslaar den, er Læreren forpligtet paa Folkekirkens Lære. Den Undervisning, som skal gives i Folkeskolen, skal være i Overensstemmelse med Folkekirkens evangelisk-lutherske Lære. Jeg er enig i, at det maa være saaledes, og jeg tror, at Lærerne ogsaa nok med Glæde skal gaa ind derunder. Men hvad er det, der nu sker? Man fortsætter, som hidindtil, med at opretholde en Daabspraksis, men i Virkeligheden overlader man til Skolen at indfri Fadderpligten, idet man trøster sig med, at de barnedøbte vil blive oplært i den kristne Børnelærdom i Skolen, og Skolens Lærere forpligter man til at undervise i Religion, i Kristendom, i Overensstemmelse med Folkekirkens Lære. Men dette burde absolut drage med sig, at man i Loven klart og tydeligt fastslog, at Børnene hører med til Menigheden, og at Religionslæreren i allerhøjeste Grad er Menighedens Medarbejder. Vi kan ikke opretholde den Daabspraksis, vi har, undtagen vi stoler netop paa Skolens Kristendomsundervisning. Men saa er det ogsaa ganske urimeligt, at den Dag Kirkens Tilsynsmand kommer og skal se efter, hvordan det staaar til i de forskellige Menigheder, da er der een, der er Luft — og det er den Lærer, der har lagt Grunden til den Kristendomskundskab, der eksisterer. Det er underligt, at efter denne nye Lov skal og kan kun Præsten møde med Konfirmanderne, og kun Præsten kan tale med Børnene om Kristendommen. I gamle Dage, naar man havde Bispevisitats — hvad jeg har haft adskillige Gange —, var det altid Religionslæreren, der havde den Opgave at tale først